

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

TRENTA CÈNTIMS

El Comitè de No Intervenció.

REVISTA DE PREMSA

LA VANGUARDIA

Publicava el següent anunci:

ESQUELETO HUMANO

vendo de ocasión. Escribid a: "Vanguardia" 8008.

Un esquelet usati ez! Nosaltres no en comprariem cap que no fos nou de trinca.

I aquest altre:

EL APETITO VUELVE INMEDIATAMENTE

Tanto en los niños como en las personas mayores este es el primer defecto de la QUINTONINE.

Realment, no és gens recomanable un específic de tan desastrosos efectes. Aquest anunci el devia posar una víctima.

I un altre encara:

EXTRANJERO DESEA

relaciones con soltera o viuda que haya nacido del 23 de junio al 20 de julio o 23 octubre al 20 de noviembre. Preferible sabiendo idiomas, f. m. Escribid 1958. Vergara. 11.

Una soltera o vídua que hagi nascut sabent idiomes i en una de dues èpoques determinades de l'any... si no fos que diu que per a f. m. no ens ho creuríem. Hi ha cada refinadàs...

SOLIDARIDAD OBRERA

Anunci d'un llibre.

COLECTIVIZACIONES

200 páginas de nutrido texto

Alguna cosa havien de nodrir les col·lectivitzacions.

treball

Es prengueren, no obstant, a la carretera d'Andalusia, des del quilòmetre 32 al 36.200 i es mantingueren les nostres forces a l'Olivar del Majuelo.

Res: 4.200 qm., com si diguéssim fins al Senegal. I encara diuen «no obstant»!

La Rambla

"No és pas que haguem esdevingut enemics de la pau i parètidaris de la guerra, però entenem..."

No sabem com ho entenen, però nosaltres no podem entendre mai un semblant parètidisme. Si no ve el ram de la construcció, ara de vacances, i no ens ho explica...

Pròximament serà inaugurada la "Llar del Mutilit", creada amb la protecció de l'Oficina de Mutiliats.

Quina manera de mutilar la impremta.

Correu i remeneu

Pebrot.—No és aprofitable.

Allué.—El vostre dibuix hauria estat publicable, però els acudits són fluxets.

Jenny.—No pot anar.

Bebé.—Publicarem el vostre «esquellot».

Un hermano de Joan Espanyol.—El vostre conte no és aplicable a l'actualitat política.

K.-TIUS.-K.—No ens serveix.

«El carro del vi.»—Estimats fraternals: Ens heu commogut tant, que aprofitarem quelcom per «esquellots». Restem vostres i del P.I.C.A.

Puiggòs i Novell.—No, camarades, no. Encara no han passat 36 anys. Agraïm la vostra crítica.

Nyerra II.—Resulta innocent.

Dubtes Socialitzats.— Ho heu endevinat, nois. La vostra perspicàcia ens ha atabalat una mica.

Emoloc.—El vostre acudit no és adequat per al nostre pulcre setmanari.

J. C. B.—Els temes que alludiu no són prou importants per a ésser ara tractats.

Lluís Lunàregui.—La nostra il·lustre atenció està enfervorida davant els vostres retalls de Premsa. Tan enfervorits estem, que en un cop d'audàcia els publicarem. Restem vostres afectíssims que li be la eme.

L'ocell de la cua verda.—Aprofitarem la vostra tramesa. Agraïts.

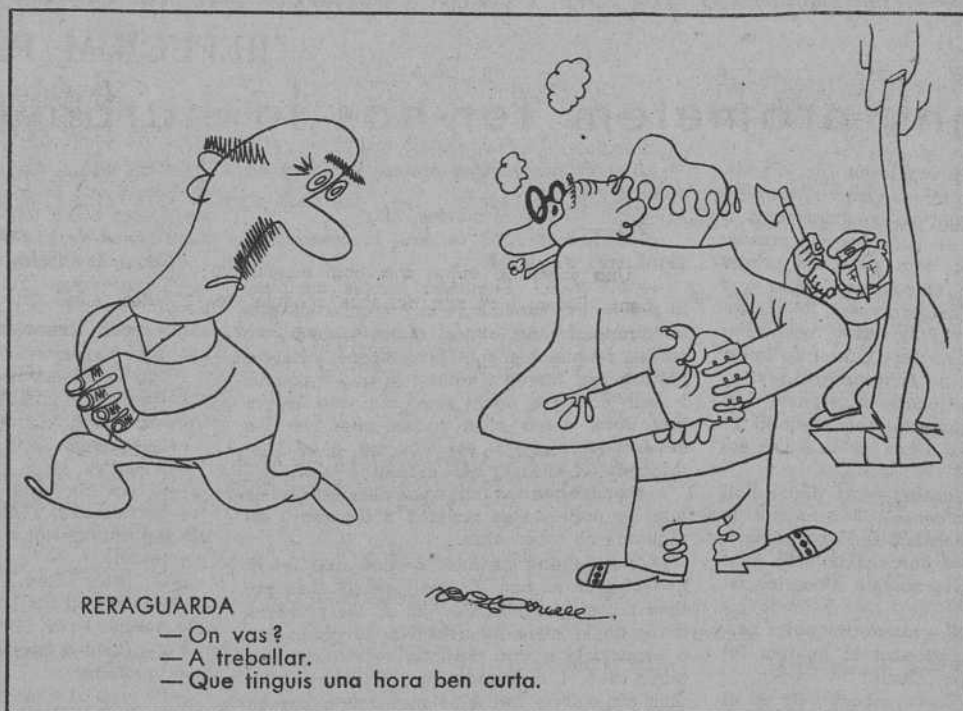

- I la nota responent a la nota?
- Dolent!
- A mi sempre m'ha semblat home de mala nota.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3035

RERAGUARDA

- On vas?
- A treballar.
- Que tinguis una hora ben curta.

E D I T O R I A L

Ja s'ho faran!

Ens consta, perquè estem acostumats a copsar subtilment el flaïre palpitant de l'opinió pública de les masses més considerables, que hom espera de nosaltres els que fem L'ESQUELLA una opinió que podria esdevenir decisiva en la qüestió més transcendental que té plantejada la política en el mateix vèrtex punxegut del punt culminant del moment actual.

Al front, a la rera-guarda, al camp, al taller, a la biblioteca pública, a l'hemeroteca, a la discoteca, a la plataforma del tramvia, a la carlinga de l'avió i àdhuc a l'antecambra de la casa de lenocini, només es parla del mateix:

—Què dirà L'ESQUELLA?

Estem segurs que «desde la princesa ruin hasta la que pesca en altiva barca» (com canvien els temps), tothom està pendent de la nostra autoritzada opinió en la transcendentalíssima qüestió que preocupa avui dia i nit les altes i rodones esferes de la política local autònoma, nacional i universal.

Tothom, tothom absolutament, sense absolutament cap excepció de cap mena està pendent de què nosaltres posem o no posem els peus a la galleda.

Després de tot, tampoc no fóra la primera vegada que els hem posat i, per tant, els tenim nets i disposats a caminar amb passa serena sobre les paçi-

nes solemnes de la Història més inèdita i impoluta.

Es per això que és difícil que rellisquem i a tots els que ens admiren massa i ens volen massa malament els donem una resposta contundent ben reflexionada i que difícilment creuríem haver de rectificar:

—Ja s'ho faran vostès, senyors camarades!

La qüestió en si i nosaltres mateixos som tots plegats massa seriosos per a perdre el cap i fer broma quan no se n'ha de fer.

I a més si no l'endevinàvem, després totes les culpes serien pel manxaire.

—Ja s'ho faran vostès!

FEU REFUGIS

*Els elements que explotem "L'Esquella",
aprofitant iniciatives ja en curs, establirem a cada escola un
"REFUGIUM PECATORUM"*

I ens prometem fer-nos la barba d'or

Reintegrada amb un segell que diu «Comissariat de l'Estatge» vàrem rebre l'altre dia una citació en la qual se'ns comminava a què dintre el termini de vuit dies ens presentéssim a les oficines, sota pena de primer apremi, segon apremi, tancament d'aigua, gas i electricitat, avis d'embarquement, embarquement, desnonament i llançament; amb una nota final en la qual es deia que si no feiem cap cas de la citació, no ens passaria res.

Nosaltres, però, acostumats al respecte a la paraula donada, ens presentàrem un matí de sol a l'esmentada oficina per tal de saber del que es tractava.

—No poden pas pensar —ens digué l'alt funcionari que ens va rebre— l'ansia que tenia de que no es presentessin. Per equivocació la mecanógrafa va posar-hi la nota final de costum i ja em pensava que n'haurien fet cas.

—De què es tracta?— vàrem preguntar nosaltres, tots esverats, pensant si havíem fet mal fet o una cosa per l'estil.

—Es molt senzill. Vostès, segons veig en el número 3033 del dia 8 del corrent, expliquen com s'ho fan per anar tan bé en la qüestió d'administrar els lloguers i volíem veure si nosaltres hi podríem ésser.

—Ja ens perdonarà —li contestàrem—, però això ens és impossible. Els interessos de la Revolució no són, com algú es pensa, els interessos de la revolució, sinó els interessos de la Revolució. I els interessos de la Revolució són els nostres interessos.

—Bé, comprenc perfectament la posició de L'ESQUELLA; però si no podem participar en els interessos de la Revolució, no podríem participar en els de la revolució? No podrien, per exemple, donar-nos algunes idees?

En veure'l tan conformat i modest ens vàrem enternir, i li vàrem fer:

—Miri, són idees que ja estem explotant nosaltres i projectes que estem a punt d'explotar, però que no vacillem en cedir-los-els a canvi de certes compensacions.

—I quines compensacions demanen? Que no siguin molt cares, perquè no les podríem pagar.

—No, senyor; miri, tot i que tot s'ha apujat tant, nosaltres, en aquest afer, no volem més que cobrar el **barato**.

—I de què es tracta?

—Simplement, de desfer un tort; de posar la prostitució a l'abast de totes les mans, de tots els ciutadans i de totes les cases de lloguer.

—I vol dir que donaria?

—Que si donaria? Digui si donat Miri: nosaltres, els que fem L'ESQUELLA, som uns xicotets molt trempats, amb perdó sigui dit, que abans de la revolució...

—Voldrà dir Revolució.

—No, senyor, revolució; que abans de la revolució ens gastàvem un dineral en pisets per a les nostres amiguetes.

—I ara no?

—Ara, com que som nosaltres els que controlem els pisos, ben enzes seríem si no ho aprofitéssim. Ara les nostres amiguetes tenen pisos, pisets o bé pisassos, que no ens costen un cèntim.

—Així és només com abans, sinó que no paguen pis. Uix!

—I cà! Ni pis, ni mobles, ni...

—Ni? Home! Això és molt interessant! I, digui, com s'ho fan?

—Molt senzill. Requiem un pis amoblat; hi posem, per exemple, una comunitat de tres amiguetes de tres amics; amics i amiguetes ens hi reunim i ens hi divertim bé i honestament, fent **juerga** i xeflis i el que vulgueu; i quan nosaltres no hi som, com que és l'**amor llibre**, doncs elles poden anar per les seves i fer servir el pis d'oficina, o bé l'entrada de la casa, o bé l'escala.

—Només que hi ha una dificultat; i és que les porteries es tanquen a les nou i els vigilants no tenen clau.

—Que és una facilitat, perquè així no hi poden ficar el nas. Es molt senzill. Les pobres noies, què han de fer? A les primeres hores de la nit o bé treballen en algun lloc o espectacle o van a algun espectacle o a algun lloc, i a la sortida, què han de fer amb els carrers foscos? Doncs cap a caseta. Soles? Uí, quina por! Sort que sempre hi ha algun xicot amable per acompanyar-les, i, és clar, no el deixaran pas al carrer. Entren a l'escala i, en una escala fosca els acomiadaments mai no són tan precipitats.

—O bé poden pujar al pis a prendre una copeta. Es clar que això s'ha de pagar.

—Això mateix; com ho sap?

—Home...! Això ho sap tothom! Però, els veïns de l'escala, què hi diuen?

—No en faci cas; ja ho diu l'immortal vers del gran Pitarrà: «Si és veritat...».

—I ara! Faci el favor!

—Doncs: «I deixa que digui la gent».

—Però això és poc; una casa no és res; per a vostès tres, és clar, però...

—Per a nosaltres tres? Una casa? Digui una casa si l'altra també, i tota la poderosa organització que administra L'ESQUELLA i fa el negoci de les cases!

—Tant dirà... Així sí que és un bon negoci. Cregui que ja convenia rehabilitar aquestes pobres noies tan bescantades en els primers temps de la revolució.

—Digui Revolució.

—Com vulgueu. En els primers temps de la Revolució, amb tots aquells cartells i altres maltractes i **liberatorios**. Però, qui us ha donat aquesta meravellosa idea? Es genial!

—No ho digueu a ningú. Es genial i radical. Un dels principals elements de la nostra Organització havia estat secretari, agafí's.

—Ja m'agafa.

—Més fort.

—Ja pot dir;estic arrapat.

—Secretari de l'Ulled durant el bienni negre a l'Ajuntament.

—Jesús!

—Sí; Jesús Ulled.

—No, si vull dir Jesús, Maria i Josep —digué des de terra, on havia caigut.

L'ajudàrem a aixecar-se i, un cop retornat, ens preguntà:

—Però, d'on dimonis se l'han tret?

—Doncs, miri; el pobre xicot es va poder conservar guardat a la nevera durant els primers quatre mesos de la revolució, de la Revolució, s'entén, fins que, quan va venir la revolució, va sortir, es va sindicar, és clar, el vàrem col·locar en el nostre Organisme, nostre i de vostès, i va muntar el negoci.

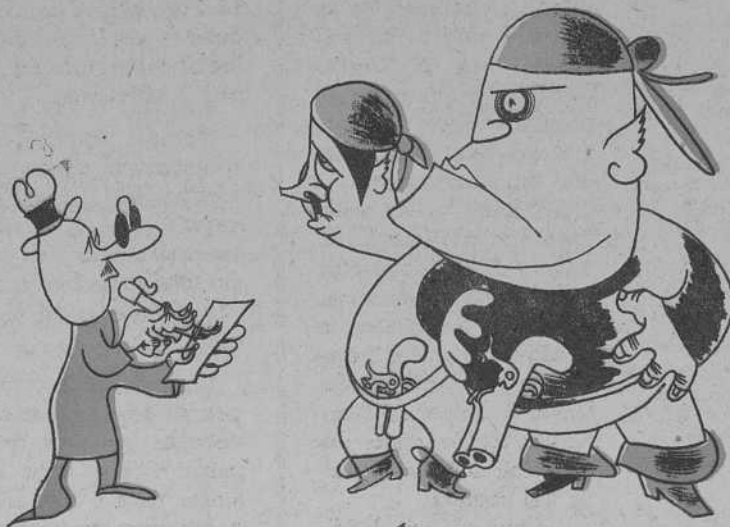
—Moltes gràcies; més nostre que de vostès; ens el quedem; però, vol que li digui? Això és poca cosa; nosaltres voldríem un truc més productiu.

—Ah, és això només? Doncs, miri: faci refugis; a cada casa un refugi.

—Un refugi pot donar?

—Que si pot donar? Aprofitant l'organització actual només cal una mica de publicitat: un fanal vermell amb el número pintat davant de cada porta, i un rètol que digui «REFUGIUM PECATORUM: Obert tota la nit». I ja me'n sabrà dir alguna cosa. Es provat.

—Ja ho sabem.

—I per què feu de pirates?
—Per tenir pirites.

EL SEGURA A SEVILLA
— ¡Alá te guarde, cristiano!

El cardenal Segura engegat a Sevilla pel Papa

Una correspondència interessant

Retallem de L'Osservatore Romano, òrgan de la Santa Seu, la següent interessant notícia:

«S. S. el Papa ha experimentat una notable millora un cop ha tingut notícia que el cardenal Segura havia arribat a Sevilla. En el Vaticà es tenien, en efecte, fundats temors que l'esmentat indignatari de l'Església tornés a Roma, d'on S. S. ha tingut gran feina per treure'l. El Cardenal Segura volia, de totes passades, o bé quedar-se a fer política a Roma, cosa que inquietava els guàrdies suïssos, o bé anar a instal·lar-se a l'edifici dels P. P. Escolapis de Barcelona, on es creia prou segur per poder, des d'allí, dirigir les seves ovelles. L'entrada, però, de la policia a l'esmentat convent, profanant la santedat del lloc, descoratjà Sa Eminència fins a fer-li acceptar el lloc al costat de Don Gonzalo Queipo del Llano, on no podia comprometre la política sometenista de Sant Pere, de Pau, Pau i sempre Pau.

S. S. ha tingut, doncs, una gran satisfacció en rebre la carta que el cardenal li ha tramès explicant-li la rebuda que el poble i les autoritats li han fet. Diu així:

Mu Zeñora Zu Zantià mia: Al yegà Menda a esta mi primé pensamiento hubiera zio pa ti, rezalà, zi no hubiese zio po la manifiestacione d'entusiasmo de ezaz oveja sin hié que m'estan jaleando toito er día en cuanto que lo pazeito que dan a eso rojo que entoavía por ahí s'exconden lez dejan un momento.

Eze Gonzalito der demonio, ma loco que una cebra, e un primé e jacarandozo y no me eja un momento que me aburra, y armamo ca juegra radiofónica que no cabe mà. ¡Qué burro y qué azezino! La beata que corren por ahí toita zaben er italiano mejó que er mizmo Muzolini y lo gachó lo practican mejó que en Càdis.

Hemo ío a ve la Macarena en procezion a dale la gracia —la gracia la tiene Zu Zantià— por er viaje felí y noz hemo bebíe tre

botella de Chiantí amontillao con tapa a Zu Zantià zalu. Dempué hemo ío a la dehexa y hemo lidiao de muerte zeí noviyo que la han diñao ucompañao de mi bendición y con indulgencia plenaria pa lo asistente, que la han recibío con grito de Eevviva España y Eevviva la Virgen.

Y por hoy na mà, que de Zu Zantià, su Zegura zerviú que le beza er anío y lo piece, er Cardenà ídem.»

El Sant Pare, dolorosament afectat, però alleujat de les seves anteriors inquietuds, després de llegir aquesta carta s'ha limitat a dir al Secretari d'Estat:

—Hipalenses quae componendam cum illo sunt (1).

(1) Famosa frase traduïda a l'espanyol per Zorrilla, per: **Que los sevillanos se las compongan con él.** A remarcar que el sevillà del Cardenal Segura és un sevillà sevillà, ja que no és sevillà. Com el mateix llatí de S. S.

Prou propaganda derrotista contra els llumins

Alguns incontrolats del periodisme i del carrer fa temps que s'han entestat en una campanya derrotista contra la soferta Tabacalera i contra l'infel·lig «Monopolio de Cerillas».

Aquestes benèfiques empreses de tabacs i de llumins que a més de rebaixar els seus productes han assortit de tota classe de tabacs els mercats del front i de la reraguarda, aquestes abnegades companyies comercials són ara novament atacades per la insidia i les boles.

Ara la gent diu que els llumins no s'encenen.

Cal sortir al pas d'aquesta burda maniobra. Nosaltres diem: «Els llumins s'encenen!» Es el crit enèrgic de L'ESQUELLA.

I identificats amb el criteri del «Monopolio» anem a demostrar-ho.

Demostració:

Es compra una caixa de llumins i es guarda a la butxaca. Efectuada prèviament aquesta senzilla operació i ja amb els llumins a la butxaca, ens comprarem un encenedor, li posarem benzina i l'encendrem.

Una vegada encès l'encenedor ens treurem de la butxaca la caixa dels llumins, n'agafarem un i l'aplicarem a la flama de l'encenedor. D'aquesta manera el llumí s'encendrà de seguida.

El lector pot comprovar-ho per sí mateix. I també el lector pot comprovar que el «Monopolio de Cerillas» està essent víctima d'una terrible campanya de injustificades calúmnies. Cal més cordialitat a la reraguarda!

L'ESQUELLA no demanarà col·laboració al feixista Fernández Flórez. Malgrat els grans elogis que fa la «Soli» d'aquest senyor.

—Amaga't aquesta clau anglesa, que fas quedar malament al Comitè de No Intervenció.

L'ESTAMPILLA o la revolució al meu poble

El meu poble no és precisament Sant Miquel del F. A. I. Abans en deien Vall de Sant Climent, i després li clavaren com aquell que res Vallgemada d'Aiguësflonges. Ara els telegrams i les cartes hi arriben quinze dies més tard o no hi arriben mai més. I si algun aconseguix aquells indrets això no assegura de cap manera que el destinatari el rebí, perquè els carrers també han canviat de nom i no els troba ni el Déu, all, vull dir ni l'ex-Consell Municipal que els batejà llatíment.

Però, com tots els pobles que s'estimen, temps —força temps— després del 19 de juliol va conèixer un Comitè. No crec encara arribat el moment de cantar-ne les glòries, fet i fet molt semblants a les dels congèneres, i em limitaré a edificar les generacions explicant la manera expeditiva com el seu President, En Jepic dels Carros —home pacífic fins el dia abans, al qual ningú no hauria sospitat aptituds directives tan remarcables— resolia els problemes transcendents

que la Revolució plantejava, i importava i implantava a aquell poble agemolit la darra paraula del Progrés.

Jepic i els seus companys ho controlaven tot, és clar: la fusta, la llenya, les armes, el cementiri, la propietat, el transport. Ningú no podia anar ni venir sense que ho permetés el Comitè Revolucionari, gràcies al qual fou evitada al poble una sublevació feixista cap allà a fi d'agost de l'any passat. (Al poble no hi havia hagut mai cap feixista, i dels altres pobles no en podien arribar perquè a cadascun hi havia un Comitè tan treballador com el de Vallgemada; però això no era sinó un nou motiu per maliciar-se del feixisme, com explica prou bé, si l'escolteu, el propi company Jepic.) Però aquest treball aclaparador, per bé que pagat molt miserablement pel Comitè de Milícies, comportava una mà de signatures diàries, moltes d'elles vingudes a recollir amb pressa per les dones ploroses que necessitaven un permís per anar a vila a casa un parent malalt, o pels pagesos sorruts que tenien encara la pretensió de treballar-se el terror familiar... El Comitè fou advertit amablement, per un agitador que havia estat a Cuenca i havia vist molt de món, que hom podia signar amb una creu, o delegar la firma, si no en sabia. Però la creu era un símbol feixista, i el càrrec del valent camarada Jepic era massa important

—Tres pessetes un ral d'ametlles torrades?
—I el que costen de baixar!

per confiar la firma a cap altra persona al món. Per això, després d'estar dos dies i dues nits en meditació profunda i mirant-se el dit inflat i vist un nou consell de l'agitador que havia corregut món, una Comissió agafà l'automòbil i se'n anà a vila, també, a comprar un tampó vermell, perquè el President pogués signar-ho tot amb la seva empremta digital del polze absolutament autògrafa.

Així i tot resultava pesat. Cada dia tocava nit alta, al pobre i abnegat camarada revolucionari, posant empremtes difícils en documents que es feia explicar. I després, aquella tinta vermella dels dits era apegalosa, no marxava mai més, semblava sang; desdeia, en una paraula, de l'alta magistratura. Fins que Jepic s'atreví a una nova consulta —tantes en feien!— al sobirà Comitè de la Vila.

No li calgué explicar-se gens. Precisament trobà el President del Comitè de la Vila posant tot un grapat de signatures a altres tants papers, i no li costava gaire molèstia: firmava amb un timbre de goma com aquell, rodó, que a Vallgemada també utilitzaven procedent del vell Sindicat. Era un timbre —prou li ho digué el col·lega vilatà— amb la firma d'ell mateix, que en deien «estampilla», i anava d'allò més bé.

Vallgemada tingué resolt el problema d'aquell dia endavant. En Jepic manà fer una estampilla amb les seves empremtes digitals, i llestos.

(Del versaire monàrquic Xavier de Viura, al llibre «Escriptors Catalans de la Revolució», editat per la C. N. T.-F. A. L.)

NOTICIES DE ARRIBA ESPAÑA

FRANCO VOL PRENDRE SARAGOSSA

Saragossa.—El general Franco ha arribat a aquesta ciutat per assistir a la presa. Tot esperant, ha pres la comunió i les joies que li quedaven a la Verge del Pilar.—Efebus.

LA RETIRADA DELS VOLUNTARIS

Salamanca, 19.—Hom s'ha portat les mans al cap en haver de pensar en la probable problemàtica eventualitat remota d'haver de retirar els voluntaris.

Hom s'ha adonat fa temps que al camp franquista només hi ha un voluntari, que és el fill de Mussolini.

Als restants costarà molt de fer-los comprendre, si el cas arriba, que hagin vingut a combatre per la seva voluntat.

Tot hom es fum a riure quan es tracta de

convencer-los i naturalment no hi ha manera d'arribar a cap conclusió seriosa.

Hom creu que es confirmarà la necessitat palesa de fer una draconiana repressió contra els «voluntaris» que s'han entestat a creure que han estat portats a Espanya contra la seva voluntat.

No hi ha manera de ficar-los al cap, ni tallant-los-el, que poden esdevenir voluntaris al cap de 14 mesos, si convé així per a salvar les més elementals aparences del Dret internacional.

Es possible que s'hagi d'apel·lar a la força per a fer-los retirar voluntàriament.

Un magnífic cartell de teatre de Pau Colin destinat al Teatre del Terror (Teatre Saint-Georges) i que fou exposat a l'Exposició de Barcelona de l'any 1929

Sinopsi documental EL TEATRE

Dels corifeus de Tepsis al Comitè Econòmic

A MANERA DE PREFACI

Respectable públic: Aquestes breus notes històriques tenen com a tota justificació el propòsit de comparar la grandesa i decadència del Teatre desde Tepsis al Comitè Econòmic per tal que el lector pugui sostreure'n allicionadores esperances i estímuls de prosperitat per un esdevenidor pròxim i fatal com la història l'anuncia.

Es convenient que els que han nascut materialment i els nascuts a la vida cultural de l'esperit en aquest any llarg que portem de guerra, sàpiguen que el Teatre no ha estat des dels seus orígens ni molt menys socialitzat pel Comitè Econòmic C. N. T. - A. I. T., i, per tant, no és genètica ni vital, sinó passatgera aquesta modalitat de fer comèdia a tres duros per barba i sense barba.

El Teatre nasqué a Grècia i es paísà, per tant, de la Democràcia i de la Filosofia, coses ambdues que l'han proveït de paciència i de fe en la justícia per a sortir dels mals passos i passar serenament les hores de l'adversitat.

QUI ERA TEPSIS?

Per a no enverinar la qüestió, deixarem de banda l'esbrinar si Tepsis era de la U. G. T. o d'alguna altra sindical germana.

Però sí que volem dir sense intenció de fer cap descobriment, que Tepsis va néixer a Icaria 540 anys abans de Jesucrist i es trobà de nassos a boca amb què el Teatre no era tal Teatre, sinó tan sols una mena de xerrameca que feia un corifeu davant l'altar de Dionisius, relatant les aventures dels herois i dels déus, que eren corejades per un cor de segones tiples que aleshores encara no gosaven aixecar la cama.

Tepsis fou en realitat l'inventor del Teatre en concebre la peregrina idea de fer encarnar els herois i els déus.

A més, Tepsis tingué l'acudit de fer «maquillar» les senyoretes del conjunt, obligant-les a pintar-se el rostre amb la mare del vi.

EL TEATRE (LOCAL), ELS TELONS I EL DECORAT

El Teatre, com a matèria incautable, és tanmateix d'origen grec.

Primer fou un carromato voltat d'unes grades de fusta.

Però sembla que un bon dia, mentre es representaven obres d'Esquil i de Pràtinus, s'enfonsaren les grades de fusta per l'acumulació de gent i calgué pensar en construir un Teatre de pedra, segons els plànols d'Anaxàgoras i Demòcrates.

En el temps de Sòfocles fou inventat el teló i una mica més tard Agatarc inventà els decorats. Aleshores ja hi havia tres gèneres de Teatre, a saber: Comèdia, Tragedia i Satira.

De la capacitat dels primers teatres en transcriurem unes xifres altament estimuladores per al Comitè Econòmic.

Al teatre d'Atenes diuen que hi cabien 17.000 espectadors, 30.000 al d'Otero i més encara de 30.000 al de Megalòpolis.

Els primers autors que destacà el Teatre grec són: Esquil, Sòfocles i Eurípides, escenificadors dels poemes d'Homer, que era com si diguéssim la mare dels aus.

ELS ACTORS. CONSIDERATS SOCIALMENT DES D'ARISTODEM A MARCOS REDONDO

La consideració social envers els actors ha passat al través de la història del Teatre per diverses fases interessants, de les quals no és, ni molt menys, la més pròspera aquesta que vivim i que podria classificar-se sota el signe triple dels tres duros.

Per allà pels millors temps del Teatre grec els actors fruíren de gran consideració i predicament, tant que no era estrany que fossin nomenats alts dignataris de l'Estat i fins i tot ambaixadors. Aristòdem fou ambaixador prop del rei Filipo de Macedònia; Espilimo, senador, Archias, general; etc.

Malgrat tot, Aristòtil els anomenava «paràsits de Dionisius».

Quin profeta n'hi havia, d'aquest Aristòtil!

En canvi, a Roma els actors «comèdia» eren objecte de la més crudel desconsideració social i personal.

Les lleis eren implacables amb els histrions, titllats de «fingir sentiments per diners».

La majoria eren esclaus i el que guanyaven anava a parar a mans de lurs amos i els pocs ciutadans lliures que eren actors es captaven una implacable hostilitat general.

A Roma aparegueren les actrius en el segle IV i el Teatre decaigué tant per la immoralitat de dins i de fora que Escipiò proposà al Senat la demolició de totes les sales d'espectacles.

L'ESGLÉSIA TAMBE S'ENTESTA A MONOPOLITZAR EL TEATRE

El Teatre, en els sotrats de la seva vida atzarosa, també anà a topar com tothom amb l'Església i l'Església també s'entestà a no deixar-lo marxar de llurs mans pecadores.

Això esdevingué en l'Era medieval.

La influència de l'Església, que aportà al Teatre la modalitat de la «pantomima», esdevingué en temps de l'emperador Constantí.

El Concili «liberatiu» prohibí als fidels representar comèdies com si fossin mers militants de la U.G.T. i àdhuc els privà de casar-se amb els histrions, d'on es dedueix que la Santa Mare també tractava els còmics de qualsevol manera.

Després de les antífones i els responsos es representaren «misteris» i «autos sacramentals».

Els sacerdots han estat, doncs, els més fermes puntals del Teatre: primer al temple de Dionisius i després al temple dels catòlics.

«El Pessebre», per Nadal, «L'Estel» i «Els tres reis» per l'Epifania, «El Sepulcre» i «Les tres Maries» per Pasqua els executaven tres canonges amb el cap tapat sota la capa pluvial.

Mentre als temples feien comèdia dramàtica amb els temes de les Sagrades Escripures, al carrer els trobadors aguantaven el tipus mantenint el foc sagrat de les muses profanes.

Per fi el teatre surt del temple i es queda als porxos, però ja és quelcom! Aquest miracle es deu a l'onig que causa als sacerdots el realisme obscè dels drames.

SURT L'EMPRESARI!

Per allà el segle X, si no anem errats, prengué gran increment àdhuc a Espanya la representació dels «Misteris», anomenats a Holanda i Bèlgica «Moralitats» per allà pel segle XIV i ja per aquest temps havien aparegut com si fossin bolets les «empreses gremials» que es constituïen per venerar un sant o una relíquia, per una prometença o simplement amb propòsits industrials com passa avui mateix.

EL RENAIKEMENT

Podríem parlar encara de la influència italiana i del renaixement del Teatre i fins i tot sabem quelcom de Plauto i Pomponi i de tot l'esdevingut des de Terenci fins a Tasso i l'Àretino, però no són moments de trobar bo res que d'Itàlia ens vingui.

O som antifeixistes, o no en som!

SHAKESPEARE!

Ens és més grat parlar de Shakespeare i fer arribar als joves autors que encara no han revolucionat el nostre Teatre, per tal que no siguin tímids ni remisos que ultra la tesi de «la hipòtesi baconiana» hi ha motius per suposar que Shakespeare era un home de més aviat escassa preparació escolar...

Apai! Animeu-vos!

Després de Shakespeare, al qual ningú no gosa regatejar una autèntica superioritat sobre Muñoz Seca o sobre el senyor Blanco i La Pena, posem per cas, no volem passar per alt que Lope de Vega és l'autor espanyol que ha escrit més comèdies del món.

RENAIKEMENT ESPANYOL

Dir Lope de Vega és dir renaixement del Teatre espanyol.

Hi ha molts torrats vells que acostumen a brindar abans de beure «para que España recobre la preponderancia que dicen que tuvo por allà por el siglo XVII...»

Lope de Vega tot sol i a desgrat d'ésser capellà ja val tot el brindis i a més s'ha de tenir present encara que arribà a escriure 1.800 comèdies, els títols de les quals no podem transcriure per raons que el lector comprendrà fàcilment.

VALENCIA!

València és la capital d'Espanya que primer i millor Teatre ha tingut sempre.

Ja en temps de Joan I d'Aragó representaren a la ciutat del Túria «L'home enamorat i la fembra satisfeta»; l'autor era també un clergue: Mascó, i segons el poeta valencià del segle XV Jaume Roig ja tenien allà per aquell temps «comediades».

Ara ha estat València la primera que ha pujat el sou als actors i ha establert l'escala de salaris al Teatre socialitzat U. G. T.-C. N. T. amb una conjunció cordial i una comprensió unionista que els optimistes consideren precursora per a l'esdevenidor del Comitè Econòmic barcelonès. Amén!

PERE GALLARI

ELS GRANS ESPECTACLES PUBLICS

El «Comité Económico de Cines», obstinat en ésser més econòmic que mai, sembla que vindrà obligat a pagar els impostos dels locals que explota, ai! que col·lectivitza

Moltes són les calúnnies i difamacions i campanyes de desprestigi que ha tingut que sofrir aquest abnegat comitè dels econòmics; però cap d'aquestes campanyes ha estat tan iniqua com la que l'estan preparant en les altes esferes que no volen posar en pràctica els sans principis de la Nova Economia.

Però el «Comité Económico de Cines», fidel als seus postulats, resistirà heroicament tota maniobra que tracti de violentar la seva consigna bàsica, que és: «Economía, economía y economía».

I contra aquest sentit tripartita de l'economia res podrà l'Estat amb la seva absurda pretensió de cobrar impostos; mesura a totes llums durant un bombardeig injusta que debilitaria la capacitat combativa dels revolucionaris de reraguarda.

El «Comité Económico de Cines» no vol saber res de l'Estat. L'Estat és ell. O almenys, l'estat d'alarma.

Però deixem de banda aquestes mesquineses i anem per l'argument de la setmana per educar els infants i orientar els vells, prop dels perills de l'amor i les seves funestes conseqüències.

Va l'argument tal com ens ha estat facilitat pels econòmics,

«La última danza»

Argumento:

El pintor Heuriolas se asoma a la ventana y exclama con acento conmovido: «¡Oh!».

Acaba de ver la hermosa figura de una joven empuñando un delicioso galgo y su corazón palpita violentamente —el corazón del pintor, no el del galgo.

La modelo del pintor se apercebe del funesto trance y trata de ocultar su turbación.

La hermosa desconocida continua paseando sin sospechar la feroz tempestad que ha desatado en dos corazones. Y es que la desconocida es Conchita, la célebre bailarina de la Opera.

El pintor va a ver bailar a Conchita y le ofrenda un ramillete de flores, símbolo de su lastimado corazón. Ella acoge el obsequio con una sonrisa bastante cariñosa, pero el joven artista, viéndola rodeada de jóvenes aristócratas con frac, siéntese humillado y retirase a la sombra no sabemos por cuantos años y un día.

Al día siguiente trata de plasmar en el lienzo el retrato de su amada. ¡Vana ilusión! La inspiración le hace higa. Mas Lucía, la buena modelo que le ama, decide sacrificarse por la gloria del joven amador. Va a casa de Conchita y le suplica que tenga compasión del apasionado artista.

Conchita se siente predispuesta a la compasión y va al estudio de Heuriolas, y éste, al verla, expresa en un grito su alegría, su gratitud, su entusiasmo, su exaltación, su regocijo y su amor. Si la película no fuese muda se podrían apreciar en este grito todos estos matices. Pero el espectador ya se los imagina, por lo cual no hace falta que la película sea sonora.

Cuando ha terminado el cuadro Conchita reconoce lo siguiente:

—¡Amor mío: soy tuya, tuya para siempre!

Y se retiran a un chalet.

Pero la brutal realidad se presenta a los dos amantes.

El propietario exige el pago del alquiler o si no les meterá cinco refugiados.

¡Cruel dilema!

Conchita comprende que el sueño de amor ha terminado y se va a bailar.

El pintor se dedica a vivir tristemente y enferma del hígado, riñones e intestinos.

Lucía, la buena modelo, se convierte en dulce enfermera y el rostro del enfermo se ilumina de gratitud para decirle:

—Perdóname, Lucía, por haberte desgarrado el corazón. Anda, ve en pos de... ¡jellal y que venga a bailar ante mi próximo cadáver.

Lucía va a buscar a Conchita y con voz velada le implora:

—¡Venga vuestra merced!... El se muere y le llama a usted.

Conchita corre desolada a la miserable habitación del artista y en cuanto llega se pone a interpretar la danza del puñal, mientras el moribundo murmura:

—Baila, amor mío, baila por mí... por... última vez... (Muere.)

Conchita, al ver que la muerte le ha arrebatado el ser querido, fija su mirada en el puñal con el cual ha interpretado su danza... y dice lo siguiente:

—¡Sí... esa danza será la última!...

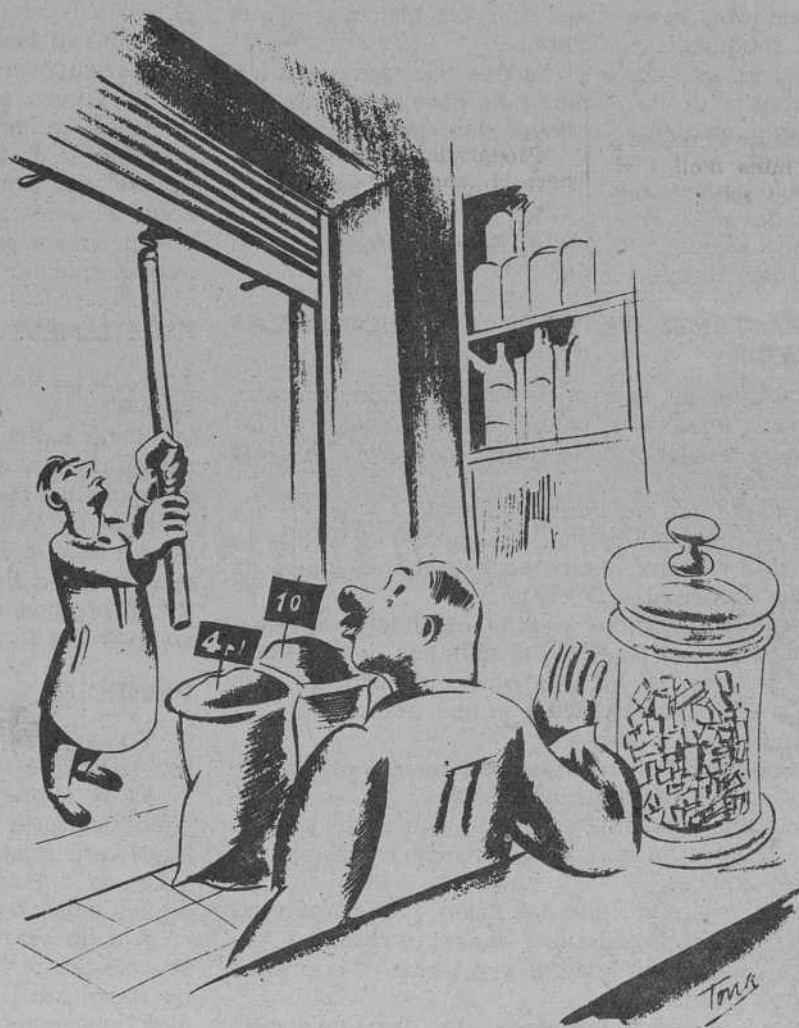
Y se mata de un feroz golpe de puñal.

Lucía exhala un terrible alarido.

Un policía, la portera y numeroso público irrumpió en la habitación. El policía, dirigiéndose a Lucía, exclama:

—En nombre de la ley, daos presa.

Y Lucía, la buena modelo, cayó desmayada.

—Apa noi; tanca el front, que ja hem plegat.

Més consells do- mèstics del P.I.C.A.

Els plats casolans

Naps i cols.

S'agafen els naps i cols i es pengen perquè s'assequin. Quan ja estan ben secs es posen al bany maria amb un pols de bicarbonat.

Després es fan bullir durant tres o quatre hores, no ve d'hora més o d'hora menys.

Es treuen de l'olla, se'ls posa una mica d'oli i vinagre i se serveix a la taula un bistec.

Les cebes

Les cebes, malgrat que de vegades ens facin plorar, són bones. Ja diu la dita: "Qui bé et vulgui et farà plorar".

La manera senzilla de preparar la ceba consisteix en agafar-la pel mà-

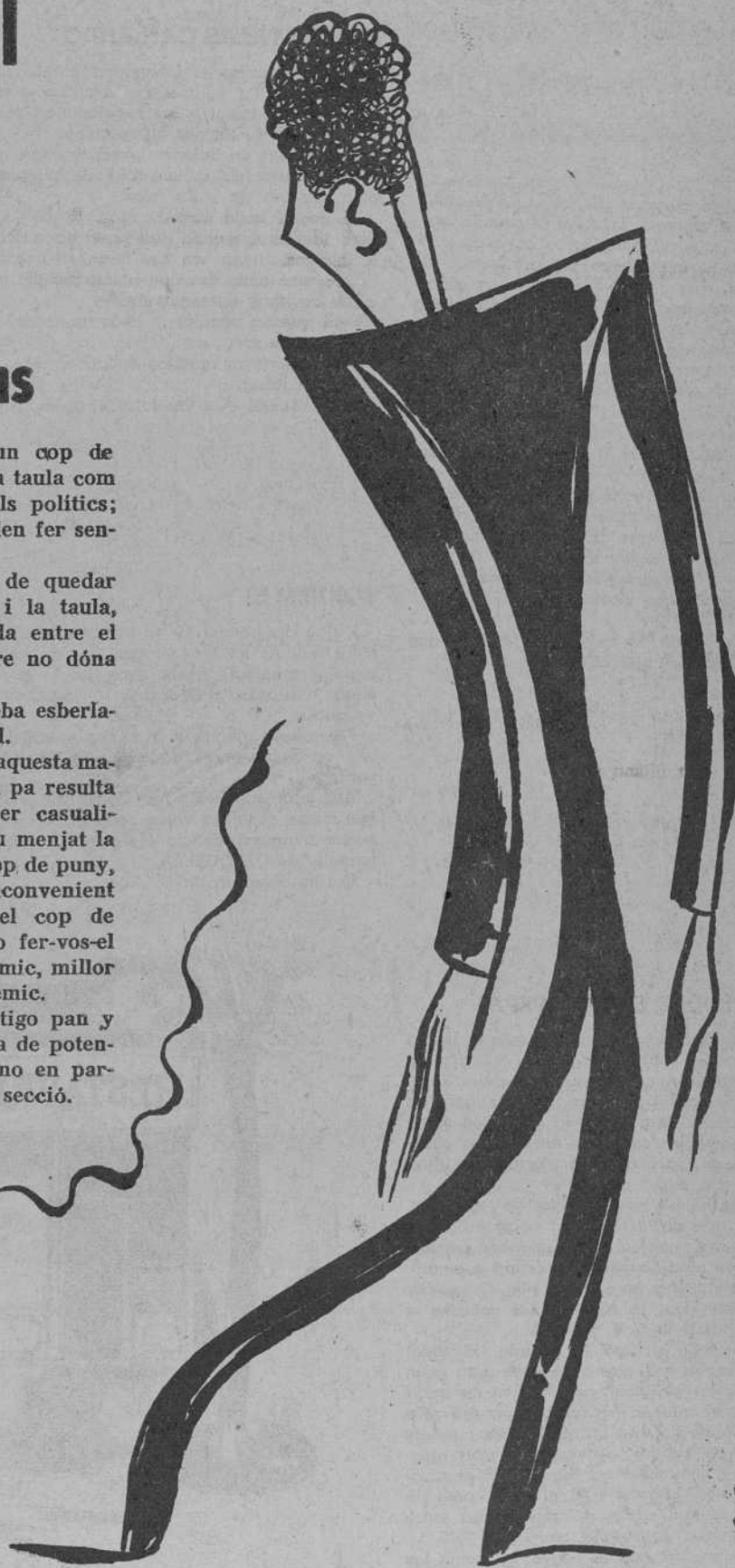
nec i donar un cop de puny damunt la taula com saben fer-ho els polítics; però ells ho solen fer sense la ceba.

La ceba ha de quedar entre el puny i la taula, perquè si queda entre el puny i el sostre no dona resultat.

Un cop la ceba esberlada, s'hi tira sal.

Preparada d'aquesta manera la ceba, el pa resulta excel·lent. Si per casualitat us haguéssiu menjat la ceba sense el cop de puny, no hi hauria inconvenient en donar-vos el cop de puny després o fer-vos-el donar per un amic, millor que per un enemic.

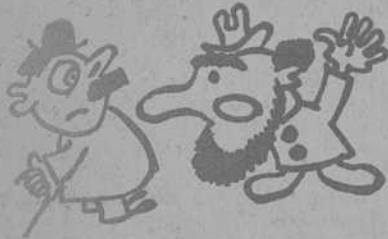
Allò de "contigo pan y cebolla" és cosa de potentats; per això no en parlem en aquesta secció.

Refugees

— Què et sembla això d'un refugiat a cada casa?
— Em sembla bé. Jo tinc la família a París.

ESQUELLOTS

FRANCO, FILL DE...

Dos esquerrans moderats sostenen una conversa sobre els especuladors, sobre els lladres no especuladors i fins i tot parlen de qüestions internacionals.

Un d'ells, home pulcre i gens malparlat, cada vegada que ha d'anomenar Franco el qualifica de fill de...

L'altre, en observar la insistència en el mot, li diu:

—Home, potser en fas un gra massa. Digues-li traïdor, mal patriota, renegat..., el que vulguis, però sempre fill de... La mare no hi té cap culpa, pobra dona.

—Es que si ho repeteixo tant, és perquè puc demostrar que efectivament ho és.

—Ah sí?

—Sí, home. Ja fa prop de dos anys que està buscant qui el reconegui.

SANT ISIDRE ERA UN PEPA

Els nostres lectors recordaran més fàcilment que nosaltres mateixos, que en un número passat publicàvem un reportatge sobre la felicitat del pagès d'ara, al qual la gent de ciutat fa la collita. Donaven aleshores multituds de detalls i exemples de la nova situació al camp, però ara ens n'arriba un altre, més ho que cap.

Després de fer la llarga cua de reglament, els ciutadans arribaven a un poble de la comarca de Vic, corrien a la masia més propera i el pagès repartia eines i s'asseia esperant. Venien els clients amb el sac ple, ell pesava les patates amb la romana, les cobrava a 0'80 el quilo i ja està.

Ja està? Sí, sí; ara ho veureu. El client amb el sac al coll, cap a l'estació falta gent.

En passar pel poble, però, vénen els guàrdies i, com que no pot vendre patates més que el Sindicat Agrícola, al qual els pagesos les han de vendre, acompanyen molt amablement el ciutadà a cal Sindicat. El Sindicat les pesa, les paga a 0'60 el quilo, preu de taxa, el ciutadà cobra i, amb la cua entre cames, cap a casa falta gent.

I el pagès, tot fent el pagès, ha venut les patates al Sindicat sense collir-les i cobrant les vint cèntims més cares del que les hauria cobrat si s'hagués molestat collint-les.

UN «MATALAS CALLANDO»

Un amic nostre es lamentava fa uns dies de la disparitat de mesures dictades a propòsit del lliurament que els ciutadans han de fer d'equips de llit per als refugiats.

El Ministeri de Defensa havia decretat que tothom lliurés els matalassos que passessin d'un per veí de cada casa.

El nostre amic això ho trobava bé. Ara, però sembla que s'ha ordenat que cada pis en lliuri un, tingui els que tingui el llogater.

El nostre amic diu que només en té un i ja no ho troba tan equitatiu.

—Si tens un matalàs..., l'has de donar?

—I «callando».

—Així serà un matalàs callando, oi?

—Exactament.

Això sembla que va deixar-lo més confortat.

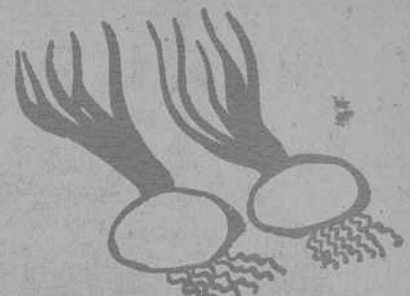
TORNEM-HI

L'altre dia volíem dir en aquesta secció de L'ESQUELLA, tot fent broma, que el nostre regidor municipal Vicenç Bernades ja fa tres mesos que passa a l'estranger quinze dies de vacances.

Per causes alienes a la nostra voluntat no ens va ésser possible dir-ho malgrat ésser veritat.

Ara, com que ja ho han deixat dir a d'altres diaris, nosaltres volem reivindicar les primícies d'aquesta notícia per al bon crèdit informatiu de L'ESQUELLA.

Ens ho deixaran dir?

JOCES FLORALS LLIBERTARIS

La Casa Confederal (C. N. T.-A. I. T.) de Mataró, va inaugurar el dia 8 la seva sala d'espectacles amb una «Selecta vetllada teatral» i uns programes en català. Uns programes perquè el programa de la vetllada era castellà. En ell hi havia, a més dels indispensables actes de concert amb «Los Hijos del Pueblo», la representació per l'«Agrupación Artística Cultural» de les Joventuts Llibertàries, de «La Real Gana» d'Antoni Ramos i l'obra «De Muy Buena Familia», de l'eminent geni teatral Jacinto Benavente.

Hem dit que el programa no era català? Doncs ens hem equivocat. «De Muy Buena Familia» hi era anunciada així:

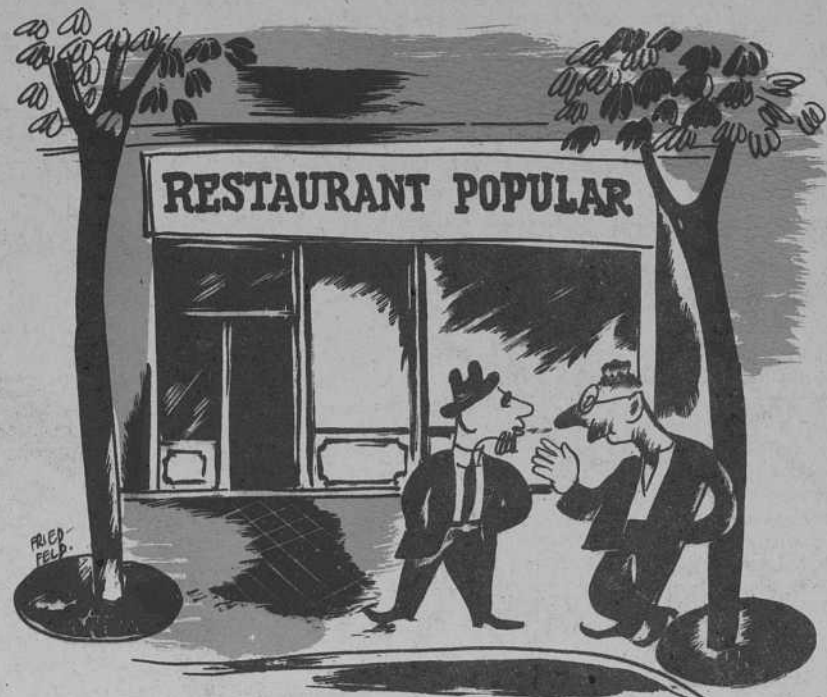
«RESSONANT PRESENTACIO de la bonica comèdia en 3 actes i en prosa del llorejat poeta «Mestre en Gai Saber» JACINT BENAVENTE».

Benavente, llorejat poeta i mestre en Gai Saber? Ens l'imaginem ja de jocs florals en jocs florals collint floretes naturals.

Al final, com que es tracta d'una funció inaugural i, és clar, els preus són nous, hi ha un advertiment que diu «Notes de costum».

Perquè no es perdés el costum dels costums dels programes.

Mataró! Mataró! La teva fama no et fou donada en val!

— Però quina diferència hi ha?
— Doncs mira: als altres restaurants demanaràs la carta i en aquest te la demanen a tu.

— I això ho he de pagar en pessetes or?
— No. En pessetes ferro.

Si els teatres són nostres, per què ens hem de preocupar pels altres?

La solució del problema dels actors no és tal solució perquè no hi ha tal problema

Només es tracta que tothom es faci de la U.G.T., i tot llest

Ens ha visitat una comissió d'actors del Sindicato de Espectáculos Públicos C. N. T. per tal de protestar de l'abús inqualificable de què són víctimes per part de la Sindical Hermana. De moment, venien molt exaltats i no hi havia manera d'entendre altra cosa sinó que volien trencar-ho tot i deixar-nos a la misèria perquè ens culpaven a nosaltres de la seva tristíssima situació.

Ens ha costat qui-sap-lo convencer-los que nosaltres érem sincers i que, per tant, no féiem comèdia, i calmar-los i que s'expliquessin.

—Ens morim de gana —aquesta és la paraula—, perquè no podem fer-ne, de comèdia. I perquè ho veieu, mireu—començà un barba.

I obrint-se d'una estrebada la camisa, ens ensenyà les costelles.

En efecte: no es podia dir que allò fossin costelles; tot el més eren cap de costella o costelles de baranilla sense la costella, però sense res a pelar: l'os escurat i net.

—Són de carn congelada?—ens aventuràrem a preguntar.

—Insensato! —fou la resposta—. Si no podemos ganar el pan que nuestros hijos nos piden con una angustia aterradora que es una acusación para la Sociedad, ¿cómo quieres que nuestras costillas sean de carne, ni que fuese congelada? Nos las arrancaríamos del pecho en un gesto de infinita angustia para saciar sus ansias de pan y trabajo.

—Teniu molts fills?

—¿Que si tengo hijos? Soy el padre de todos los hijos de las obras de Echegaray, Dícanta, Galdós, Fola Iqúrbide, Calderón y

Rambal. Y piden pan, ¡ahí, y no puedo darles más que palabras de odio y de venganza.

L'aplaudírem i saludà. Un cop aplacat, parlàrem:

—Bé; què voleu?

—Ja us ho hem dit: pa i treball, i teatres i aplaudiments, que la U. G. T., que ho té acaparat tot, ens nega. Per què l'art i la taquilla han d'ésser d'una sola sindical? Per què? diqueu, per què?

—S'ho devia guanyar en la Revolució.

—Si s'ho va guanyar, s'ho va quedar! Abans els empresaris no miraven de quina sindical érem; només miraven si ho féiem bé i omplien el teatre.

—Quin materialisme!—vàrem intervenir, per fer alguna cosa.

—Materialisme? I que no és materialisme haver de menjar i no tenir i feina i oír el desgarrador grito de los hijos que claman por pan y un porvenir mejor?

—I us penseu que la U. G. T., en quedar-se per a ella tota sola no hi treballa per un esdevenidor millor? Mireu si hi treballa, que ja no és esdevenidor, sinó un present.

—Però aleshores, per què no n'hem de participar nosaltres?

—Es molt natural, perquè no sóu de la U. G. T.

—Però si els de la U. G. T. no paren de dir que tots som proletarios, que la U. G. T. i la C. N. T. són sindicales hermanas i que ens hem d'unir, per què no ens donen feina?

—Estaria bé! Si us donéssim feina abans de fer la unió ja no seria necessària la unió! Uniu-vos i us donarem feina.

—I a qui ens hem d'unir?

—A la U. G. T. i tots serem uns. Però heu de pensar que si els teatres són de la U. G. T. no hi pot pas treballar gent de la C. N. T. ni representar-s'hi obres d'autors de la C. N. T. La dignitat sindical s'hi oposa.

—Així, ens hem de morir de gana?

—Ah! Es que potser voleu ésser més que els actors de la sindical hermana? Potser us penseu que ells treballen per menjar, amb quinze pessetes de jornal? Treballen per sacrificar-se!

—Bé... però no tots treballarem per sacrificar-se; les primeres figures... no ens digueu.

—No, no; tots iguals, quinze pessetes. Ara, que les primeres figures l'únic que poden fer es sublevar-se, i aleshores, és clar, no es pot pas matar tot el que és gras; ja han passat aquells temps que es mataba gras i magre; ara es pot cridar; però això sí, també es pot contestar, que és el que contestà a Marcos Redondo el que tira el teló, que tant li costava a ell tirar el teló com a Redondo cantar.

—I varen canviar, no?

—Marcos Redondo prou ho volia; però nosaltres no ho vàrem permetre. On aniria a parar la disciplina sindical? Naturalment, com que li privàvem de fer una feina que li venia de gust, li vàrem donar una compensació, i encara la té.

—I nosaltres, què hem de fer?

—Vosaltres podeu anar a fer bolos allí on nosaltres no manem, o a fer el que us penseu que nosaltres pensem que podeu anar a fer. I estem segurs que hi han anat i ho fan, perquè, per ara, no han pas tornat.

Posat a evolucionar el venerable Largo Caballero pot arribar fins a jove llibertari

INFORMACIO ESTRANGERA

Mussolini fill, és tan fill com el seu pare

Hollywood, 15.—El fill de Mussolini, Vittorio, ha recorregut avui tots els estudis cinematogràfics cercant feina, ja que, ha declarat als periodistes, el que li interessava més és el cinema. El noi volia ésser galant jove, però ningú no s'ho ha cregut. Finalment, rebaixant les seves pretensions, s'ha ofert per a papers de gangster, però aleshores li han dit que què es creia, que a Hollywood els gangsters només ho eren de comèdia.—Reuter.

El Comitè de No Intervenció

Londres, 17.—Sobtadament, i quan hom ja es creia que feia malves, ha ressuscitat el Comitè de no Intervenció, que segons totes les estadístiques era mort i soterrat de resultes del cop de Nyon.

La resurrecció ha esdevingut d'una manera tan senzilla com inopinada.

El Comitè s'ha assegut sobre el llit i ai què tinc, ai què tinc, ha ressuscitat com un angelet.

Hom preveu terribles desgràcies i calamitats per la molta però no gaire alegria amb què ha estat rebut el recent infantat, que per cert té tota la cara del seu pare.

EL SEU PARE DEL COMITE

Londres, 18.—Es confirma que té tota la cara del seu pare i ensem de la seva mare el Comitè de la no Intervenció que acaba de ressuscitar o de tornar a néixer, que tant se val.

El seu pare és Mussolini i la seva mare Alemanya. Mussolini és el pare que l'ha fet amb la nota de resposta i l'altra nota anglo-francesa, i per tant, pot atribuir-se-li tota la paternitat més autèntica que en altres dos casos més dubtosos i més coneguts dels nostres lectors.

LA CONFERENCIA DE LES NOU POTENCIES NO SERA DE VUIT SINO DE NOU

Toquio, 19.—A nosaltres ja no ens ve gens de nou que s'hagi confirmat que la Conferència de les nou potències que es reunirà aviat a Brussel·les serà de nou potències com el seu nom indica i no de vuit com ho feia suposar la lògica del dret internacional que ara es porta.

Nosaltres no sabríem precisar quines eren les nou potències, però sabem del cert que la que feia nou, que era el Japó, no pensava assistir-hi i pertant la Conferència de les

nou es convertiria en la Conferència de les vuit, encara que es reunís a les deu.

Però el Japó s'ha repensat i ara la conferència de les vuit, encara que es reunís a les deu, tornarà a ésser la conferència de les nou... de les nou potències.

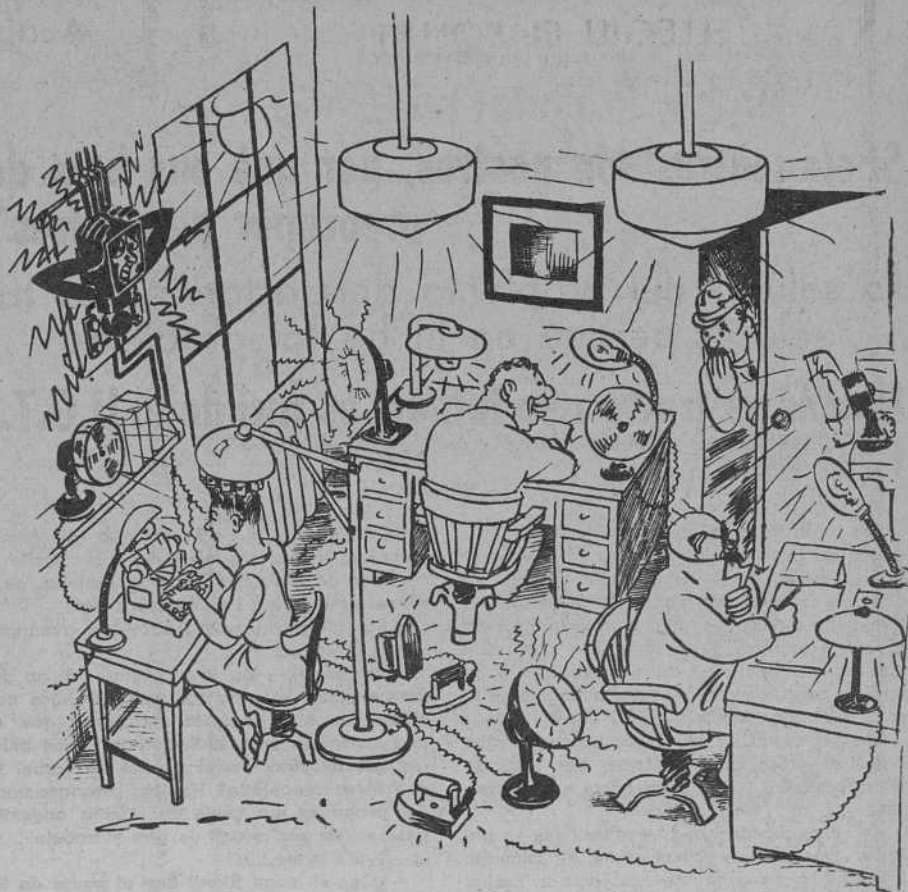
Al lector que ho entengui li regalarem una llotja per a anar al teatre català que faran en castellà al Poliorama si Déu no hi fa més que nosaltres.

Hitler no violarà Bèlgica

Berlín, 19.—S'ha tornat a confirmar oficialment que Hitler no té cap propòsit de violar Bèlgica, entre altres raons perquè té nom de dona.

L'argument, a desgrat d'ésser pueril, ha convençut profundament una sèrie de psí-

còlegs de primer rengle, que diuen que ara sí que és segur que Bèlgica no serà violada a menys que es repeteixin els esdeveniments de l'any 14, en què per cert Bèlgica tenia el mateix nom femení, i Guillem II era tan observat pels psicòlegs com l'actual fanàtic germànic.

—Nois, què passa?

—Res. Que hem municipalitzat la venjança.

La llibreria més
ben assortida

LLIBRERIA LA INTERNACIONAL

Carrer Balmes, 22 (Prop carrer
Corts)

EN PREPARACIO

Número Extraordinari de la
revista femenina

"Companya"

Sortirà aviat

Llegiu

LA CORRESPONDENCIA INTERNACIONAL

i estareu al corrent dels esde-
veniments polítics internacionals
més importants, glosats pels re-
presentants més autoritzats, del
moviment obrer a tot el món

PREU: 25 CENTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

AVIAT

LA CORRESPONDENCIA INTERNACIONAL

publicarà un número extraordinari sobre

La situació econòmica mundial en el primer semestre de 1937

degut a la ploma de l'eminent economista
internacional EUGENI VARGA

Es posarà a la venda al preu dels números ordinaris

DISTRIBUIDORA DE PUBLICACIONS **P. A. C. O. D.** BARCELONA
RAMBLA DEL MIG 17

LLEGIU EL FOLLET

"Urgeix la unitat proletària i antifeixista"

per VICTOR COLOMER
del Comitè executiu del P. S. U.
Pròleg de Joan Comorera

PREU: 60 CÈNTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya: **P.A.C.O.D.** Rambla del Mig, 17
Barcelona

ACABA DE SORTIR EL SISÉ QUADERN DE LA
SERIE SETMANAL «EL SOLDADO DEL PUEBLO»
TITULAT

"EL SOLDADO DEL PUEBLO"

Editat pel Partit Comunista d'Espanya

PREU: 0'60 PTES.

DE VENDA EN QUIOSCOS I LLOCS DE PERIODICS

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya: **P.A.C.O.D.** Rambla del Mig, 17
Barcelona

Acaben de sortir els quaderns
amb les intervencions
de

ARDIACA DEL BARRIO COLOMER COMORERA DOLORS PIERA I VALDES

en la 1.ª Conferència del Partit Socialista Unificat
de Catalunya, editades en català i castellà

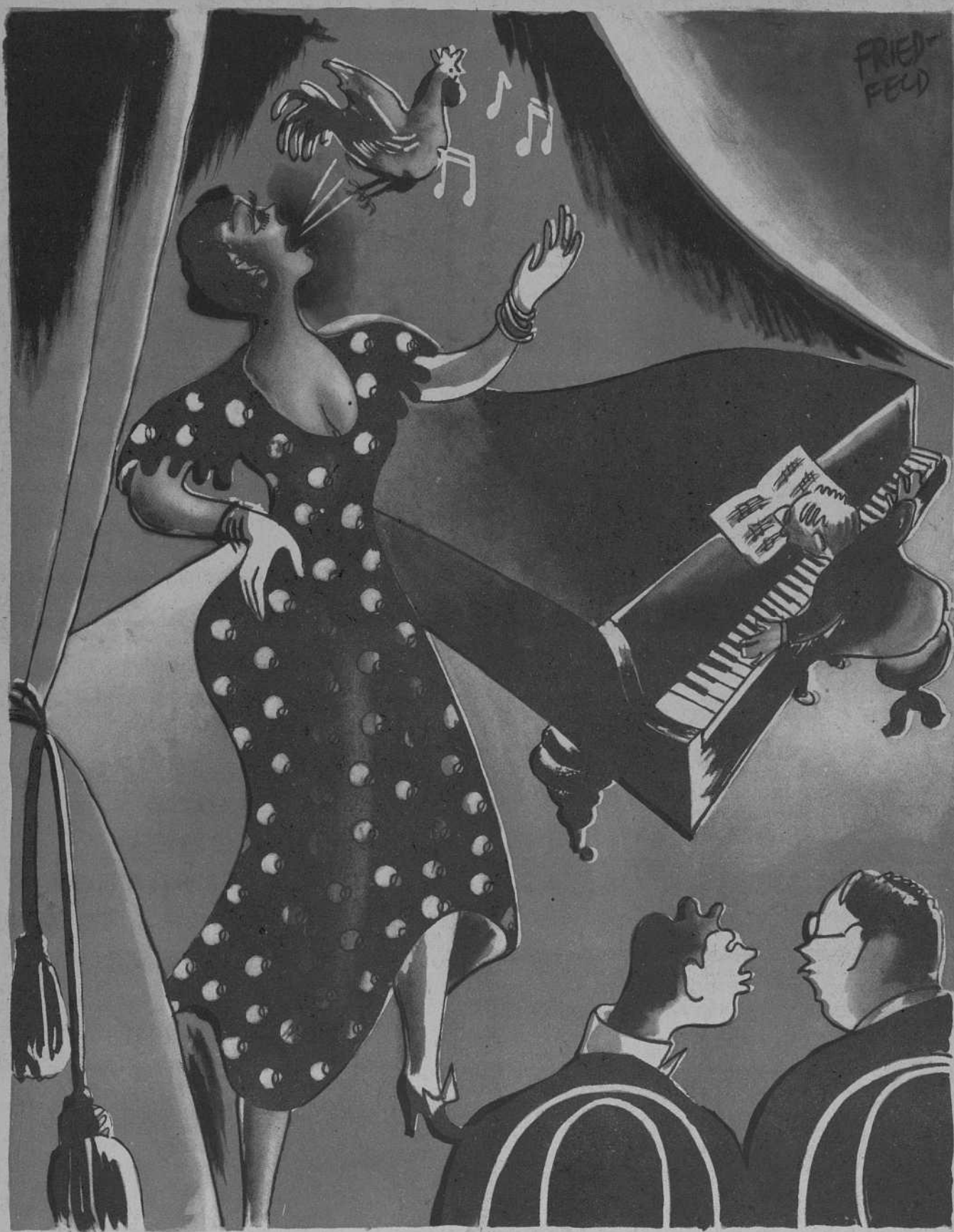
De venda en quioscos i llocs de periòdics

PREUS: 0'25, 0'30 i 0'50 PTES.

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya:

P. A. C. O. D.

Rambla del Mig, 17 - Barcelona

—Ara li ha sortit un contracte fabulós.